

MOI NOORDENVELD

Depressie

Het is een dikke maand leden, blauwe maandagavond. Weer zo'n Amerikaanse oetvinding zeker, deenk ik. Ik wól hier eigenlieks niet over zeuren, wat een verstaand, Blue Monday! Toch wil ik nou weten waor de oetdrukking vortkomp. Ik lees: 'De benaming Blue Monday is in 2005 bedacht door de Britse psycholoog Cliff Arnall. Het is de maandag van de laatste volle week van januari, waarop mensen volgens hem treurig of neer-

slachtig zijn omdat goede voornemens zijn mislukt, de vakanties nog ver weg lijken en de dagen nog donker zijn.' Goh, niet oet Amerika dus, maor oet Engelaand. Dat verbaost mij. Nou ja, weet ik dat ok weer. Bij mij kan 't niet kommen deur goeie veurnemens die mislukt bint, want die har ik niet en vekaansies vin'k niet zo belangriek. Toch bin ik wel depri en dat is niet omdat het nou toevallig Blue Monday is. Ik bin ok wel ies op een dinsdag, een zaoterdag of een aander dag depri en ok wel ies langer dan een dag. Ik neum dat depri om da'k depressief wel heul zwaor vin klinken. Dat he'k ok metmaakt. Twee maol har ik een postnatale depressie van meer dan een jaor. Nou dan kuj zo deep in de put zitten, daj 't gevoel hebt daj der nooit meer oetkomt. Deteindelijk is het weer good kommen. Leeve, slim geduldige meensen hebt der een ladder inhangen, zodat ik der langzaam met heur hulp weer oet kun klimmen. Zo zaag ik dat en zo leeg ik dat ok altied oet as men dernaor frag. Maor aj zuks metmaakt hebt, dat geldt teminnen veur mij, dan blef die put aaid bij je in de buurt. Sums zee ik hum maonden neet, sums komp e een beetie in zicht. En dat neum ik dan een depri bui. En daor zat ik vanaof omtrent de kaarstdaogen in. Ik weet wel waor het deur kwam, ik was zeeke en kun daordeur de dingen waor ik mij op verheugd har, niet door. En man, daor wor ik toch franterig en in dit geval ok depri van. Gelukkig heb ik een leeve kerel in hoes, die dat gewoon gebeuren lat en dat dot an hoeswaark wat ik dan niet do. Zo krieg ik dizze aovend een lekkere kop koffie van hum en omdat ik toch aachter de laptop zit, begun ik te schrijven. Intied luuster ik meziek via JoepTjoep. En gek, de meziek die op een moment as dit veurbij komp, is gien meziek die je oet die depri bui trekt, maor het bint eerder leedties waor de bui nog wat heviger deur wordt. Het is verdorie net of alle vrolijke nummers speciaal veur mij even opruimd bint deur de meensen van JoepTjoep en ze een neie speulliest veur mij in mekaor zet hebt. Dat is niet zo, het is allemaal meziek waor ik vaoker naor luuster, maor ik luuster der nou aans naor. Ik besluit: dan maor gien meziek. Veur de kaarst kreeg ik gien verhaal op papier, maor nou lukt het schrijven beest! Een column, een verhaal, wat gedichies, het is allemaal zo klaor! Kiek, en daordeur verdwient de duustere wolken staadigan! As ik dan nog wat waark bij mekaor zeuk veur een paor veudraachten, wor ik weer bliede! Dag put! Tot 'n aander maol! Een week veur ik dit mus inlevern, las ik in de column 'Noordenvelders' in dizze krant dat mien gedichten zörgt veur herkenning. Dat vin'k mooi, daor wor ik ok slim bliede van! Dank je wel, Johan! Poëzie heuf niet altied hoogdraovend te wezen, maor mag van mij ok wel gewoon te begriepen wezen! Het gung om onderstaond gedichie:

Oetkóocht
boer Anne en
hond Mollie
nog even
om hoes hēen
tweedustern
ze luustern
dizze stille
dót zeer
leeg laand
lege stallen
eeltige haand
op hond zien kop
'ach, Mollie
wat moe'k hou?